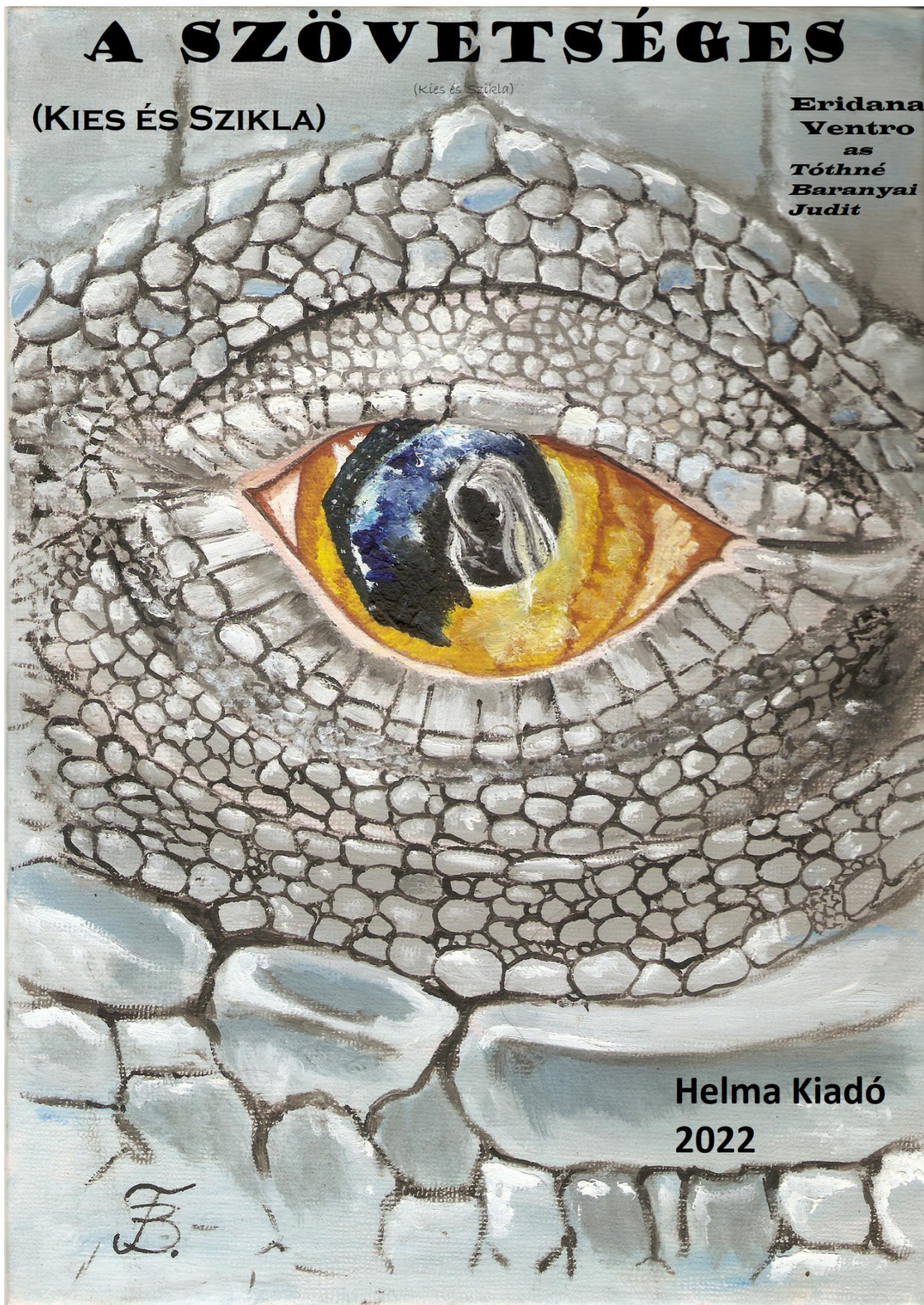

A SZÖVETSÉGES

(KIES ÉS SZIKLA)

(Kies és Szikla)

**Eridana
Ventre
as
Tóthné
Baranyai
Judit**

**Helma Kiadó
2022**

A SZÖVETSÉGES

(Kies és Szikla)

Eridana Ventro

as

Tóthné Baranyai Judit

A szövetséges

Írta: Eridana Ventro

A könyvet kiadja a HELMA Kiadó.

Cím: 8630 Balatonboglár Szabadság u. 75.

Telefon: +36(30)499-34-77

E-mail cím: info@alkosoft.hu

Webcím: www.helma.hu

A kiadásért felel a HELMA Kiadó ügyvezetője Dvariecki Bálint

Kiadás dátuma 2022.

ISBN: 978-615-6361-84-4

Copyright © (Eridana Ventro) (2022.04.27)

Minden jog fenntartva. A könyv bármely részletének közléséhez a kiadó előzetes hozzájárulása szükséges.

Prológus

A flív legénység öt tagja csendesen beszélgetett. Kényelmesen feküdtek a csillagalakban elrendezett, fogorvosihoz hasonló székeikben, és figyelemmel tartották a köztük lebegő losztik anyahajó valós idejű hologramját.

Kezük meg sem állt a pulton, játszi könnyedséggel legyezték a feltörő színes fényeket, s kezük nyomán a hajó teljesítette néma parancsaikat.

- Legutóbb nem így nézett ki!

- Ez losztik technológia! Bármikor képesek megváltoztatni a hajó külsejét. Folyamatosan átépítik, ahogy azt a helyzet megkívánja.

- Mire készülhetnek?

- Belül építenek valamit... de nem látom mit! Ügyesen kicselezik a scannereket... csak tanultak valamit a lopoktól és a luvonoktól...

- Nézd! Csatornákat nyitnak kifelé... mihez kell nekik a vákuum?

- Remélem, nem *arra* készülnek!

- Kizárt! Régóta használják a vákuumtechnológiát, ismerik a veszélyeiket. *Abba* az egész hajó belerokkanna... Egyszerűen felemésztené...

Egy flív tiszt lépett hozzájuk.

- Még mindig nem válaszolnak?

- Nem. Be sem engedik a jeleinket! De folyamatosan dolgoznak valamin! Belül építkeznek...

- Juttassanak be egy szondát valahogy! Kapcsolatba kell lépnünk velük!

3.

Az ember azt hinné, hogy amikor egy gyermekkori vágya teljesül izgatott és lelkes lesz, és úgy falja az élményt, mint valami édességet, amivel képtelenség betelni.

Az én vágyam teljesült, itt ebben a pillanatban, és az egyetlen, amit érzek, az a mérhetetlen döbbenet.

Gyermekkoromban szentül hittem, hogy létezik olyan személy, akinek az a foglalkozása, hogy Mindent-tudó.

Kíváncsi természetű, tudásra éhes gyermekként, aki meg akarta fejteni a világ minden titkát, hajtott a vágy, hogy egyszer eljussak egy ilyen emberhez.

Arra már nem emlékszem, hogy én magam alkottam-e ezt a tévképzetet, vagy csak egy felnőtt buta vicce ragadta meg fantáziámat, de én évekig őriztem a lehetőséget, hogy egyszer tán eljuthatok hozzá...

Gyerekként a felismerés, hogy nincs ilyen nem volt olyan kiábrándító – pedig rosszul esett tudomásul venni –, mint amekkora döbbenetet okozott felnőttként az, hogy igenis van!

Itt állok a teremben, mely olyan hatalmas, hogy nem látom a tetejét.

Megtántorodtam. Iszonyú sok ez a felhalmozott tudás.

És rám vár.

Izgatottság töltött el. Szívem minden dobbanását éreztem, majd szétfeszítette a mellkasomat. Egy hőhullám pír festett az arcomra, borzongás futott át rajtam, s minden egyes pihe szőrszálam meredten állt.

Önkéntelenül is arcomhoz nyúltam, finoman megsimítottam. Kezem érintése felitta a borzongást bőrömről.

- Jól érzed magad? – kérdezte kísérőm. A szavak, amiket mondott, még hangzásban sem voltak ismerősek, jelentésüket mégis tisztán értettem.

- Jól! Csak megszédített ez a rengeteg... – elakadt a szavam, ahogy újra felnéztem.

- Ülj le!

Invitált egy hatalmas asztalhoz, amely mellett a kerekasztal lovagjaiból elért volna néhány száz... Engedtem a bársonyos hangú kérésnek.

- Mondd el, a veled történeteket, úgy ahogy te láttad, ahogy te emlékszel, ahogy megélted! Pontosan idézz fel mindent, mert a legapróbb részlet is fontos lehet.

- Hol kezdjem? – tanácstalan voltam, szívesen vettem a segítségét.

- Mutatkozz be. Mondd el, miért vagy itt...

Hát, ez talán még megy...

- Majoros Réka, 28 éves, egyedül álló nő vagyok. Az utóbbi két hónapban... olyan dolgokat éltem át, melyekre nem készíthetett fel sem tankönyv, sem vasárnapi iskola, sem szülői óva intés. 27 év élettapasztalat állt csupán mögöttem, s ennek tudatában hoztam jó és rossz döntéseket. Szerettem azt, aki a magányomért felelős, gyűlöltem azt, aki a védelmezőm, csalódtam abban, aki a megmentőm, s kezembe adta a világot. S mindezek tudatában sem változtatnék egy döntésem sem!

- Számodra hol kezdődött ez a történet?

Elgondolkodva néztem kísérőmre. Ez a kihallgatás messze nem olyan volt, mint amire számítottam. Bármit is éltem át és abban bármennyire is voltam bűnrészes, egyetlen percig nem éreztem, hogy bűnös lennék.

- Nem biztos, hogy mindenre emlékszek... – próbáltam elhárítani a teljes felelősséget magamról.

- Majd segíték! – mondta türelmesen, majd intésére zene csendült fel. Lágy, nyugtató zene. Nem konkrét dallamokkal, inkább csak meditációs hangok varázslatos sorrendje ringatta tudatomat az emlékezés mezejére...

Sóhajtottam, és elmém felszínére hoztam minden emléket. Készen álltam megosztani azt kísérőmmel. Hol élénk emlékképként jelentek meg előttem a velem történetek, hol egyenesen átéltem.

4. 5.

Tétova lépteim csoszsanásai megtörték a falu utcáin uralkodó döbrent csendet.

Sehol egy lélek!

Nyomasztó ez a nyugalom.

Hol vannak az emberek? Hétköznap délelőtt itt kisvárosokat meghazudtoló nyüzsgés szokott lenni.

A virágbolt ajtaja nyitva állt. Benéztem.

Valika, az eladó sehol. A bolt elé kipakolt muskátlik és petúniák a palántázó ládában katonás rendben várták a kedves arra sétálót, hogy tápoldatos mosolyukkal győzzék meg, bizony ő is szeretne belőlük az ablakába, hisz ez a rendezett, gondos ház egyik kitétele – az ápolt virágok.

Tanácsstalanul néztem körül újra az utcán. Csend volt mindenütt.

Tekintetemet a többi üzlet felé vezettem, ez itt a falu központja, itt csoportosul a legtöbb bolt – van vagy öt is!

És persze itt van a kocsmá is. Mind üresen álltak.

Céltalanul tántorogtam, forgolódtam az úttesten. Se egy autó, se bicikli, vagy gyalogos...

Éles fájdalom nyilallt a bal vállamba. Odakaptam, s összegörnyedtem.

Lassan, lüktetve el is múlt, s mire felnéztem, egy pisztoly csöve meredt rám közvetlen közelről. Ösztönösen összehúztam magam, hogy kitérjek a lövés elől, aztán hallottam, ahogy iszonyatos robajjal elsül...

Felriadtam. Zihálva próbáltam a valóságban tartani tudatomat, nehezen szabadultam álmom utolsó rémképétől.

Leizzadtam, teljesen átítatta a pólóm... a levegő is fülledt és elhasznált. Bűdös van!

Ez nem az én ágyam! Hol vagyok?

Alig látok! Csak a tetőablakon szűrődik be némi...

Tetőablak? Az én szobámon nincs... Mit keresek én itt?

Kinyújtottam a fal felé a kezemet, tenyerem végigsiklott rajta villanykapcsoló után kutatva, s amint megtaláltam könyörtelenül felkattintottam...

A fény egy pillanatra elvakított, hunyorogva pislogtam, s tenyeremmel takartam a fényforrást a szememtől. Az előttem lassan kibontakozó látvány földöntúli rémületben részesített.

Már nem az érdekelt, hogy nem az ágyamban voltam. Jobban lefoglalt, hogy ne essek pánikba.

A szobában csendesen aludt négy ember nagyságú gyík. Varánuszok?

Tűnés innen!

Nem sokat tudtam ezekről az állatokról, de az a csekély mennyiségű természetfilmből, ami épp nem került el a figyelmemet, jól tudtam, nem szerencsés ébren összefutni velük.

Csendben leszálltam az ágyról, és kiszurrantam a szobából.

A tetőtéri helységből egy falépcső vezetett lefelé egy csöppnyi kis lakásba. Leszaladtam rajta – minden fokánál azon imádkoztam, nehogy nyikorogjon.

Azonnal a kijáratot kerestem.

Amint kiléptem az udvar hűvös levegője megcsapta az arcomat. Jól esett. Kitisztította a fejemet.

Szürke, hideg színe volt mindennek. Hajnalodott, de a nap még nem emelkedett a horizont fölé.

Ismerem ezt az udvart. Már tudom, hol vagyok!

Pillanatok alatt biztos támponttá szilárdult bennem az emlék: munkahelyem udvarán vagyok, ahol lassan egy éve a CÉG alkalmazottait elszállásoló panziót vezetem.

Ennek egyik lakása előtt állok.

Bárhogy is próbálok visszaemlékezni, hogy mi történt velem, hogyan kerültem a lakásba, egyszerűen nem megy.

Utolsó kép, hogy hazajöttem a szüleimtől és vacsorát főztem Konrádnak... Konrád...? Ő biztos tudja mi történt! Fel kell hívnom! 6.

Végigtapogattam a zsebeimet, de a mobilomat nem találtam. Talán itthon van, és fel sem kell hívnom...
Végignéztem a zárt udvaron. Minden lakás előtt állt egy autó. Egyik sem Konrád.
Soha nem volt még itt ennyi vendég egyszerre!
De mit kerestem én a vendéglakásban? Van sajátom!
Ennek utána kell járnom!
Az étkezőre nyílt egy hatalmas teraszajtó. Mióta ideköltöztem, ez mindig zárva volt, most tárva várta a belépőt.
Engedtem a vonzásnak, bementem az étkezőbe.
Három hatszemélyes étkezőasztal várt odabent, a túlsó falon az ablak előtt konyhapult húzódozott.
Nem rémlik, hogy itt ennyi asztal lett volna, de minden másra ráismerek.
Ez az én konyhám.
Határozottan jobban éreztem magam az ismerős környezettől, de még mindig nyomasztó a tudat, hogy fogalmam sincs mi történt.
Minden csendes volt, ez megszokott hajnal négy táján, de éreztem, hogy valami megváltozott. A nappali ajtajában állva a szobám felé néztem.
Fura ridegség fogott el... mint amikor tudom, hogy járt ott előttem valaki...
Beléptem.
A kanapé és a két fotel a szokott helyén. A LED tv is csendesen lapult a falon... viszont az asztalon a mobilom alkatrészei kis halomban alkották saját sírhalmukat – nem rémlik, mi történhetett velem, de ezzel már nem fogom felhívni a főnökömet. Mellette egy halom kötszer és a láda, amiben tartottam és a szőnyegen lábnyomok vezettek a szobámba.
Erősebben dobbant meg a szívem... Van valaki a hálóban?
Benéztem.
Hajnali félhomály, de semmi változás, ami elsőre feltűnne. Nincs bent senki.
Egy autó motorja indult be odakint.
A vendégek... már majdnem elfelejtettem őket...
Amikor felvettek ide, külön tanfolyamokon kellett részt vennem, ahol a szálló vezetését tanították. Kitértek arra is, ha tele van a panzió, az étkeztetésről nekem kell gondoskodnom.
Már pedig most teltház van!
Valószínű ezért a két plusz asztal az étkezőben, és a mindig zárva lévő, hátsó udvarra nyíló ajtó is ezért lehet most nyitva.
A változásokat elnézve, már jó néhány napja itt lehetnek a vendégek.
És én végig aludtam volna?
Kíváncsi vagyok, melyik idióta tart varánuszokat háziállatnak, és hogy miért rakja őket velem egy szobába...?
Fogalmam sincs, hogy van-e ennyi kaja a raktárban. Fel kell mérnem a helyzetet...
Beléptem a kamrába.
Megborzongtam a hidegház hatását idéző hűvös levegőtől. Felkapcsoltam a villanyt, melytől az első két polc kapott megvilágítást. Egy szokásos méretű spájz alapját keretezték, a köztük lévő rés mély sötétséget rejtett maga mögött.
A dupla kapcsoló másikját is felkattintva fény derült a sejtelmes sötétre, egy felszerelt raktár várt.
Átsurrantam a két első polc között. Innen szoktam előre csomagolt, kész ételekkel feltölteni a szállók étkezőit, ha csak egy-egy vendég van.
Csodálkozva sétáltam el a sorok előtt. Ennyi ételt még nem láttam itt. A polcokon katonás rendben, de dugig töltve álltak az élelmiszerek.
Zajt hallottam az ajtó felől. Egy alak lépett be, talán az egyik vendég. Rögtön meglátott. Mögötte egy varánusz... ami aztán mellé érve felegyenesedett.... 7.

Ez..., ez nem varánusz!
És a pasi sem pasi!
Ezek valami gyík-emberek!
Mi a franc? Mit akarnak itt?
Döbbsenten bámulnak rám. Remélem, elhúznak innen...
Bejönnek... nem mennek el!
Nyugalom, nyugalom, nyugalom... nem biztos, hogy jó ötlet hisztérikusan visítozni...
Jaj, csak közelebb ne jöjjenek...
Mit..., mit akar ez... azzal a zsúrkocsival?!
Közelednek... itt még elbújni sem lehet...
Nekiállnak a polcról válogatni? Ezek... kajáért jöttek?
Nagyon szánalmas egy polctól fedezéket remélni, de kilépni mégsem merek mögüle.
Közelednek, de rám se bagóznak... csak a kaját pakolják.
Hol a másik? Egy a konzerveket válogatja, de hol a másik?
Annyira, annyira remélem, hogy kiment, de amilyen szerencsém van...
ÁÁÁÁÁÁ...!
Ahogy elém lépett, megbotlottam, és hanyatt estem. Kapálózva próbáltam hátrébb jutni.
Csak meg ne harapjon, vagy karmoljon... Ne csináljon velem semmit!
Szenvtelen ábrázattal fölém hajolt, levett a polcról egy kisvödör ruszlit, futólag rám pillantott és távozott.
A szeme... a szeme hihetetlenül emberi volt...
Nem arra gondolok, hogy hasonlít a mienkre, hanem hogy tudta, mit miért csinál. Tudta, hogy rettegek tőle, és azt is, hogy ha idejön, azzal megtöri a jeget, mert rájövök, hogy tőlem nem akar semmit!
Ezek a lények legalább olyan tudatosak, mint mi emberek.
Még a víz is kivert!
Mire összevakartam magam a talajról, ők már nem voltak a raktárban.
Kellott néhány perc, mire annyi bátorságot gyűjtöttem, hogy utánuk menjek. Kilestem az ajtón. Az asztalra rakodnak.
Most kell lelépnem! Csendesen kisurranok az ajtón.
De mire végigértem a gondolatmeneten, az egyik gyík elém ugrott és utamat állta, fura sziszegő hangot hallatott.
Ijedten néztem rá. Hihetetlenül gyors!
Nem mozdult, nem kapott felém – csak nem akar megharapni...
Lassan felemelte a karját és az asztalok felé mutatott.
Nem hagy elmenni.
Leültem az étkezőben. Ezzel elégedett volt, otthagytam. Folytatta a reggeli előkészítését. Felegyenesedve meglepő hasonlóságot mutattak az emberekkel. A fejük volt más, és a bőrük. Mint valami csúnya pikkelyes bőrbetegség áldozatai...
Honnan jöttek ezek?
Egy sci-fi filmben tudnám elképzelni őket, kísérleti atomrobbantások utáni mutáns gyíkok, vagy egy őrült tudós ember-gyík hibridjei... vagy a kettő együtt, a mutáns tudós gyík hibridjei...
Ah, még a hideg is kiráz...
Harmadnapos rutinnal nekiálltak reggelit készíteni. 8.

Egy-egy vágódeszkát, tálat keresve végignyitogatták a szekrényeket, kihúzogatták a fiókokat, de csakhamar mindent megtaláltak. Rendszerető társaság volt, mindent vissza is raktak a helyére, amit már nem használtak – igaz mosatlanul.

Kezük kissé sutának bizonyult a sok földi eszközhöz, a finomabb holmik mindig elakadtak a pikkelyeikben – mit finomabb! – még a konyharuhával sem boldogultak.

Bár nem is csoda, ilyen kezekkel... Nem volt szembefordítható ujjuk, vagyis inkább mind az volt, és erős, sötét színű karom volt mindegyik végén.

Mintha négy hüvelykujjuk lett volna, vastag és tömör volt mindegyik.

Pikkelyeik közelről meghatározhatatlan színűek. Messziről inkább kekinek mondanám, mint zöldnek, vagy barnának... változtatták a színét... biztos voltak kaméleon felmenőik is...

Testalkatuk, mintha valaki szórakozásból összegyúrt volna egy gyíkot és egy embert.

A mozgásuk szintén ilyen vegyes, simán jártak két lábon, de négykézlábra ereszkedve sokkal gyorsabban haladtak.

Ruházatuk olyasmi volt, mint a földi viselet. Nem tudnám eldönteni, hogy ez saját kultúrájuk alakította ilyené, vagy már átvették a földi mintát...

A gerincvonalon végigvonuló nem túl magas taréj kicsit sárkányszerűvé tette őket.

Hm. A világon nem sokan mondhatják el magukról, hogy saját házisárkányuk van! Nekem kettő is jutott!

Elnézve az előkészített ételeket, vegyesen volt benne növény és hús is. Utóbbi nem nyersen feltálalva.

Kontár munka! Ezek semmit sem értenek a konyhaművészethez!

A szeletelt száraz szalámi, a retek, káposzta, fehérgyökér és a füstölt olajos sprottni egy tálra borítva, a konzerv bab poharakba töltve, némelyikre egy-egy tojás nyersen ráütve. Na és egy rakás zacskós kaja, amivel a lakásokat szoktam feltölteni.

Kinek készítik ezt a moslékot? Ez kettőjüknek rengeteg...

Hűvös levegő csapott meg, az udvar felől jött a huzat. Jól esett.

Lassan, nagyon lassan felálltam... és kinéztem az udvarra. Tettem néhány tétova lépést. Látnak, de nem szólnak rám. Le se veszi rólam a szemét...

Hamarosan felkelnek a szálló vendégek... Ha más nem, majd tőlük kérek segítséget... és persze figyelmeztetem őket a fura helyzetre...

Már teljesen kivilágosodott. A nap is egyre erősebben süt...

Hé! A szállók ajtajai nyitva vannak!

Az egyikén épp egy gyík mászik ki a falra kapaszkodva... Karmai alatt morzsolódott a falra hordott szín, néhol még a hungarocellbe is belemélyesztette. A tetőre igyekezett.

Most nézem csak... több is van! Mint valami sziklán, feküdtek és szívták magukba a reggeli napfény erősödő melegét.

Közvetlenül mögöttem

Az egyik önjelölt szakács megállt mellettem, és valami hívó hangot hallatott – kihagyott egy-két ütemet a szívem, megijedtem a helyzettől, a közelségétől, a hangtól -, amire az összes napozó sárkány-fajzat felkapta a fejét, és szélsebesen a konyha felé vették az irányt.

E-ez nem tetszik! Ez nagyon nem tetszik!

Pillanatokon belül vagy harminc gyík rohant felém.

Ezt én nem... ki kell innen szabadulnom!

Átrohantam a konyhán, az előszobán, ki az első kertbe.

Újabb rettentő felismerésem bizonyítást nyert: minden szállóvendég ehhez a fura fajhoz tartozott.

Nincs kitől számon kérnem hajnali rémületemet az egzotikus háziállatok miatt. 9.

Itt én vagyok a házi állat!
Az egyik gyík megállt mögöttem.
Ránéztem, talán most nem utasít vissza az étkezőbe.
Nem tette. Látta, hogy nem szökni akarok... csak menekülni a helyzet elől.
Visszafordult, és csatlakozott a társaihoz.
Kész, ez sok nekem. Le kell ülnöm!
A járdáról a tökéletesen nyírt fűre léptem.
Kikerültem a kis, önjáró fűnyíró robotot – egész nap önállóan fel s alá szaladgál a kertben.
A medencéhez léptem.
Fel van töltve vízzel – ez emlékeim szerint nem az én művem volt. Valaki átvette az irányítást a ház fölött.
A napozóágy sincs a helyén. A kis sövénykerítés mögött fa ülőgarnitúra van a nádtetős terasz alatt – láthatóan használták, mert a székek szanaszét vannak tologatva, sőt egy felborulva fekszik a fűvön. Rajta túl egy hangulatos kerti tó, kispaddal, amit anyukámnak csak szanatóriumként emlegetem a telefonban.
Leültem egy székre, felhúztam a lábam, és elmélyülten bámultam a tavirózsák haragoszöld levelei között megbúvó szegycellős bimbókat. A sziklába fűrt lukon keresztül mesterséges forrásként bugyogott elő a víz, mindig friss oxigént biztosítva a halaknak.
Mi történt itt? Kik ezek a lények?
Úgy fél óra elteltével kinyílt a tömör kerítés egyetlen kapuja, és kihajtott rajta a hátsó udvarról mind a hat autó.
A kapu azonnal bezáródott.
Elment mindenki? Utána kell járnom.
Hátramentem a szállókhöz.
Valóban nem maradt egy autó sem.
Miután végigjártam a lakásokat, visszamentem a konyhába.
A mosogatógép bőszen végezte a dolgát, az asztalok pedig üresek voltak.
Tudatosult bennem a gyomromat már lassan görcsbe rántó fájdalom, s émelygéssel járó szédülésem legfőbb okozója: éhes vagyok. Valamit ennem kéne. Felkaptam egy almát a gyümölcsöstájról.
Itt az idő, hogy távozzak. Válltáskámat a nyakamba akasztottam, a kulcsos szekrényéből kivettem a slusszkulcsot és a kapunyitót, és az udvarra sétáltam. Nem tudom, mi folyik itt, de nem szeretnék az eddiginél jobban a részese lenni! Szép csendben lelépek innen és elfelejtek mindent!
A nyitás és zárás folyamatát egy elektromos berendezés végezte.
Ez a ház a CÉG tulajdona, engem hasznélvezőnek tüntettek fel – vagyis kaptam egy házat a CÉG-től. Viszont szabályok egész sora zárta ki, hogy egyáltalán vendéget fogadjak.
Őket sem nekem kellett beengednem, saját nyitójuk volt ehhez a kapuhoz. Akinek volt nyitója, az jogosult volt a panziót használni.
Nos, a kapu rám bízott nyitóját a kezemben tartom, itt állok a kapu előtt, s hiába nyomkodom a gombot. Nem nyílik.
Elvileg manuálisan ki kéne tudnom nyitni, de a fémszekrény, ami a kapcsolót rejtette szintén zárva volt. És még a garázst sem tudtam kinyitni, hogy szerszámot hozzak, amivel odavághatnék neki egyet.
A kerítés, ami a telket körbeveszi három méter magas, tömör beton. Egyetlen fakapuja szintén ilyen magas, 10 cm vastag tölgyfa, kérlelhetetlenül állta vágyaim ostromát, hogy kijuthassak rajta. 10.

Na, nem vagyok az a fajta csaj, aki ennyi kudarctól megriadna, és feladná. Találok én megoldást! ...Ha a kerti asztalra ráteszek egy széket, talán fel tudom húzni magam a kerítés tetejére.
Neki is láttam, de ez az elméletem abban a pillanatban megdőlt, amikor megpróbáltam megemelni az asztalt.
Bal vállamba iszonyatos fájdalom nyilallt.
Nem értettem, de pólóm alá kukkantva ráleltem az okra. A kulcscsontom alatt jócskán győgyulófélben lévő lőtt seb volt.
Fáradtan egy székre kuporodtam, s csak pislogtam magam elé.
Ki és mikor lőtt meg?
A mikor-t még be tudtam határolni a heg alapján, az kb. egy hete történhetett, de kinek voltam útjában, vagy kinek jelenthettem akkora veszélyt, hogy az életemre törjön?
A kijutáshoz új tervet kellett kreálnom, amelynek megvalósítása egyelőre egyedül kivitelezhetetlen.
Meg kell várnom, amíg hazajönnek a gyíkok.
Dacosan a napágyra heveredtem. Hátradőltem.
Szedjük össze, mit tudunk!
Nem emlékszem mi történt! Hogy hogyan kerültem fel a szobába, hogy ki lőtt meg és hogy kik ezek a gyíkszerű alakok! Ez eddig nem túl kecsegtető!
Viszont tudom, hogy a panzió tele van a gyíkokkal, és hogy a kapun nem tudok kijutni.
Hát, még elég hiányos volt a kép ahhoz, hogy bármit is megértsek belőle.
Padlás! Felmegyek a vaslétrán a padlásajtóig! Be nem jutok – számkódos zár védi!–, de onnan legalább kilátok a kapu fölé. És esetleg kiabálok a szomszéd néninek.
A szokásos nyugalom ült a környéken. Nem, ez a szokottnál nyugodtabb. Se egy pöfögő kistraktor a szántáson, se egy kapáló bácsika...
Az egyetlen szomszédom, Böbe néni háza felé néztem. Vakító, meszelt fala változatlanul kisüti az ember szemét. Az ablakában dúsan bokros muskátlik díszelgetek, és látványosan szomjaznak.
Szomjaznak? Ez furcsa. Böbe néni mindig kínosan ügyel a virágai szépségére.
Hm...
Semmi többet nem tudtam meg.
Leültem a létrára.
Nagyon fura ez nekem...
Felpattantam, és a lakásba mentem. Bekapcsoltam a tv-t. Kiábrándító kék háttér, rajta kontrasztszínű kiemeléssel a szöveg: NO SIGNAL. Minden csatornán...
Antennakábel rendben, beltéri rendben...
A hiba nem az ön készülékében van!
Rádió?... Nincs egyetlen adó sem... Sehol sincs adás! Átkozott csönd van az egész éterben!...
Telefon! Az asztalon heverő kupacra néztem... összerakom, talán még működik...
Ah, félbe törött a kijelző...
Rutintalan mozdulatokkal, recsegő műanyaghangokkal összepattintottam, mint valami kirakós játékot. Hosszan nyomtam a bekapcsoló gombot, de semmi. Lehet, hogy nem szereti a falhoz csapkodást?
Laptop...
Hol van? Hol van? Hova raktam? Még a táskában...
Felkaptam a bőrönd mellől, feltéptem a cipzárt és kivettem a gépet. Az asztalra tettem, bekapcsoltam. Logo...
BIOS... aztán csend. Csak egy rövid felirat a képernyőn:
No system disk or disk error.
Mi van? Üres az egész gép? Hah!
Ez egy összeesküvés! Támadnak a gyík-lények!... 11.

Csendesen lehajtottam a képernyőt.

Erről ennyit.

Semmi információm és semmi kapcsolatom a külvilággal. 12.

Olyan csönd van egész nap! Feltűnően nagy csönd.

A kutyák ugatását leszámítva... nem hallok más zajt.

Igaz, ez a ház szándékosan a falun kívülre épült, és Böbe néni hagyományos parasztházát leszámítva nincs is más lakóház kétszáz méteres körzetben – a CÉG az övét is fel akarta vásárolni, de az öregasszony nem engedett, nem adta el, mondván, hogy ez az egyetlen, amit megtarthatott a szülői vagyontól, ő innen el nem megy! Már úgy is csak pár évig él, azt meg bírja ki a CÉG. A háza csak arra kellett volna, hogy a környék valóban csendes és nyugodt legyen, sok vizet nem zavart a két kis öreg, így a CÉG elnézte nekik azt a „néhány évet”. Nekem pedig legalább van szomszédom.

De... még Böbe néni pulykáinak a kuruttyolását sem hallottam ma. Levágta volna Gerzson a pulykakakast? Kizárt! Annak a madárnak nagyobb becsülete van abban a házban, mint Pista bácsinak! ...és ezt Gerzson is tudta!

Már sötétedik. Vajon visszajönnek még a gyíkok?

A lakások tele vannak a személyes holmijaikkal. Vissza kell, hogy jöjjenek...

Nyílik a kapu. Végre valaki!

Jaj, csak ismerős legyen!

A feljárón behajtott egy autó. Az udvari reflektor 500W-os fénye megmutatta a fekete SAV körvonalait, de csak azután ismertem rá, hogy ez a főnököm autója, miután lekapcsolta a világítását.

Igen, ez ő. A rendszám is nagyképűen hirdeti ... KONRAD-1

Konrád! – léptem a kocsni felé megkönnyebbülve, aztán megtorpantam.

A kinyíló ajtó mögül egy gyík lépett ki. Döbbenet néztem rá.

Csak remélni mertem, hogy a másik oldalon nyíló ajtó mögül Konrád száll ki... és végre magyarázatod ad mindenre...

Várakozóan néztem felé, s tettem is néhány tétova lépést az irányában.

Azt ajtó feltárult, a férfi kilépett, az autó a súlytól megkönnyebbülve emelkedett néhány centit, aztán... végre felegyenesedett...

Ha lett volna erőm vagy bátorságom elfutni, megdöntöttem volna bármely síkfutó világrekordját, a három méteres betonfalat is beleértve...

De sokkolt a látvány...

A férfi, aki kilépett nem Konrád volt...

Még csak nem is ember...

...és még csak nem is gyík!

Ahogy felém fordította a fejét hosszú, tömött hajtincsei átgurultak a vállán, a kis csontdíszek meglibbentek rajta. Sötét, grafit színű bőrén érzelmei keltette apró hullámok vonultak át... nem csak az arcán, az egész testén...

Amikor sötétbarna szeme rám villant és tekintete megakadt rajtam... meghűlt a vérem egy pillanatra... Én ismerem ezt a tekintetet!

Becsukta az autó ajtaját – meglepően sok emberi jellemzőt mutatott mind testfelépítésében, mind mozdulataiban.

A lakás felé indult. Le nem vette rólam a tekintetét, én sem róla.

Valamim belül remegni kezdett... nem tudom, hogy ez a félelem egy általam nem ismert szintje-e vagy csak szimpla izgatottság... tudatosan irányított légzéssel próbáltam uralni magam.

A gyík-ember mögöttem ment el – flegmán rám szisszent, amikor mögém ért. Villás nyelve fenyegetően lendült ki szájából... visszataszító...

Szigorúan néztem rá, aztán vissza a fura idegenre, de már nem engem nézett. Belépett a lakásba. 13.

A gyík utána ment, igen egyértelmű szándékkal a tekintetében becsukta az ajtót... nincs keresnivalóm odabent. Megtántorodtam – sok nekem ez az adrenalin...

Tétován indultam a kert felé, aztán megláttam a medencét. Leültem a szélére.

Elfeledkezve magamról bal kezemre támaszkodva akartam a vízbe nyúlni, hogy megmossam az arcomat... fájdalmasan megrogytam.

Még nem gyógyult meg annyira, hogy súlyommal terhelhessem...

A hideg vizes kezemmel végigsimítottam néhányszor az arcomon.

Segített felébredni a sokból...

És emlékezni is... de sajnos nem arra, hogy honnan is ismerem ezt a lényt.

Ezek az emlékek csak abban erősítettek meg, hogy Konrádot hiába is várnám...

Az autóját a konyhám előtt parkolva látva felderengtek az utolsó együtt töltött napok emlékei...

Az egyhangú táj némán suhant el mellettem, s olvadt észrevétlenül a háttérbe. Az ember nem is érzi a megtett út hosszát, csak megjegyzi az út során felbukkanó apró kis jeleket – egy ház a semmi közepén, egy göcsörtös fa, egy festői látképű kanyar, egy körforgó – amelyek biztonságérzetet nyújtanak, hogy jó úton haladunk. Mint kisgyerekeknek a százszor felolvasott mese, tudja és várja a felbukkanó jeleket, s hiányolja, ha az olvasó kihagyja valamelyiket. A táj hozta az Alföld jellegzetes látványát, végeláthatatlan szántóföld húzódott a horizontig, csak néhol törte meg a látképet fa vagy bozót, helyenként kis szigeteket alkotva. Határozottan unalmas volt!

Az autó hangszórójából Robert Miles, Children című száma hangzott fel. Szerettem ezt a számot, vezetés közben különösen jól esett ezt hallgatni. Hosszú út volt már mögöttem, szüleimet látogattam meg. Munkahelyem és szolgálati lakásom – mit lakás? Ház! De micsoda ház! – tőlük több száz kilométerre, egy kicsi faluhoz kötött.

Már lassan egy éve itt dolgoztam.

A zene lüktetése alattomosan a tudatomba ivódott. Már nem is figyeltem rá, a táj csak némán elsuhant mellettem, s egyre inkább vágytam puha ágyam meleg ölelésére... aludni akartam. Mire ez tudatosult bennem, elhallgatott a zene, a hangszórók rágerjedtek a mobil jelére, majd végre megszólalt a telefon a táská aljáról. Bosszankodtam, hogy nem kapcsoltam rá a kihangosítóra, így leparkoltam az út szélére, s bekapcsoltam a vészvillogót. A táskámba nyúltam, s mélyéből kivettem a rezgő, zenélő készüléket. Fél kézzel szétnyitottam, s magabiztos kedvességgel beleszóltam, hangomban engedtem megcsendülni egy kis szerény érzékiséget.

Szia Konrád!

Szia! Otthon vagy már?

Próbált tárgyilagos lenni, de felismerte és zavarba ejtette a hangsúly.

Még nem! Kell egy bő fél óra!

Lesz ma egy vendéged és én is benézek este. Kérlek, készíts elő két lakást!

Rendben! Vacsorát is kértek?

Hmm, jól hangzik, én nálad vacsorázom, a vendég úgyis csak hajnalban érkezik!

Akkor, este találkozunk! Szia!

Szia! – a vonal megszakadt.

Elégedetten mosolyogtam, kellemes társaságban lesz részem este. Konrád vonzó férfi volt és már jó ideje izgatta a fantáziámat, de a főnök-alkalmazott viszony miatt eddig nem mertem biztató jeleket küldeni felé. De mostanra összeszedtem a bátorságomat, s elszántam magam az első lépésre.

Óriási durranás riasztott halálra. Felnéztem. Az előttem távolba futó úttesten, mely a körülötte lévő végeláthatatlan szántóföldeket szelte ketté, néhány százméternyire az úton egy kamion húzott maga után nem túl szívderítő füstcsíkot.

A kidurrant első kerekéről lefeslett az abroncs. Ahogy a lendület vonszolta magával, gumi és fémhuzal darabok csapódtak az útra.

A nyerges vontatót a bal felnin tolta maga előtt a súlyos rakomány, kisodródott a sávból, s lassan megadva magát előredőlt, terhe engedelmesen követte. Nagy robajjal ért földet s csikorogva, szikrázva csúszott még néhány métert, mire végre megállt. 14.

Dermedtem ültem az autóban. Ha Konrád nem most hív, akkor a kamion rám dőlt volna, de legalábbis a kereke mellettem durrant volna ki.

A hívással gyakorlatilag megmentette az életemet.

A telefonomért nyúltam, s azonnal hívtam a mentőket, bár némi megkönnyebbüléssel nyugtáztam, hogy az utas felöli ajtó kivágódott, s a vezető – vélhetően válogatott szitkok közepette, legalábbis távolról látható gesztikulációja erre utalt – kimászott belőle. Indítottam és azonnal odahajtottam, hátha segíthetek a férfinak.

Egy órával később értem haza. A község, ahova munkám kötött a közeli város alvófalujának számított, de azért napközben is sürgő-forgó élet volt az utcákon. Szolgálati házam egy zavartalan, csendes utca végére épült.

Nagyjából eddig a házig tartott a bitumenút, onnantól csak egy viszonylag jó minőségű földút vezetett vissza a főútra a szőlőskertek között. Arra szoktam biciklizni, vagy hajnalban kocogni.

A házat irreálisan magas, zárt kerítés vette körül. Íves tetejű fakapu törte meg a rideg erődöt, mögötte térkövel kirakott feljáró vezetett a főépülethez, mely legalább a ház fele szélességére kibővült, s egy járdát leszámítva az egész parkolónak volt kialakítva. Sosem értettem, hogy egy egyszobás lakásnak miért kell öt férőhelyes parkoló?

A feljáró a ház mellett elhaladva folytatódott, az épület mögé vezetett, ahol egy hatlakásos szálló volt kiépítve a CÉG dolgozói részére. Munkaköröm e lakások állandó készenlétben tartására terjedt ki.

Kivettem a kocsim hátuljából a gurulós, nőcis, mini bőröndömet – egész utaskísérő hatásom volt, ahogy húztam magam után, mint egy makacs palotapincsit –, és egy nagy szatyor vacsora alapanyag, amit a bevásárlóközpontban vásároltam.

Lepakoltam terheimet, és a ház mögött lévő szállásokhoz mentem.

Leellenőriztem mindegyiket, fogadóképesek maradtak-e a két nap alatt, míg távol voltam.

Feltöltöttem a legelső konyháját a szokásos előre csomagolt élelmiszerekkel.

Elmélyülten pakoltam a négyzet alakú fonott kosárákba, s tettem fel őket a pult fölötti polcra – külön meg volt adva, hogy melyik kosárba miket rakhatok! – aztán felkaptam gyékénykosarat, amivel a kamrából a lakásokba hordom az ételeket, és elindultam kifelé, de megtorpantam.

Közeledő autó hangját hallottam és a kapu záródásának kattanását. A kerekek szinte hangosabbak, mint a motor, ez egy terepjáró lesz!

Ahogy kiléptem az ajtón egy ezüstszerű pick up épp az épület előtt állt meg.

Csillogó ezüst betűs Ranger felirat az oldalán.

Ő a leggyakoribb vendég. Mindig az első lakásban lakik és általában Konrád is megjelenik, ha ő itt van. Ez önkéntelenül is mosolyt csalt az arcomra.

Bár nem láttam be az ablakán – minden üveg el volt sötétítve – biztos voltam benne, hogy ezt a mosolyt a vendég is látta.

A motor leállt.

Sosem fordult még elő, hogy napközben érkezzen vendég a szállóba, ettől a helyzettől kicsit zavarban éreztem magam.

Nem húzom tovább az időt, nem találkozhatok vele. Nem vehetem fel a kapcsolatot a vendégekkel, ezért sietős léptekkel elindultam a főépület felé.

A vendég megvárta, amíg eltűnök a láthatárról, és csak azután szállt ki.

Eltűnődve dőltem a falnak lakásom ajtaja mellett.

Fogalmam sincs, hogy kiket szállásolok el, és bár kíváncsi voltam, sosem akartam kockáztatni ezt a jól fizető állást.

Megelégedtem az illúzióval, hogy valami különlegesnek lehetek a részese.

Elégedett mosollyal beléptem az ajtón, s a konyhába mentem. Ideje hozzálátnom a vacsora elkészítéséhez.

Szeretek főzni.

Nem mindig tartottam be a szakácskönyvek utasításait, inkább a magam feje után mentem, s ennek köszönhetően főzjeim alkotóelemei különleges íz harmóniát alkottak. Főnököm pedig könnyen kapható volt a házi konyhára. 15.

Már koraeste volt, amikor a kapu engedelmesen kinyílt egy távolból intézett gombnyomásnak köszönhetően, s pár pillanat múlva behajtott rajta egy SUV. A konyhaablak előtt parkolt le. Konrád kiszállt, matatott valamit a csomagtartóban, majd lakásba indult.

A szépen megterített asztallal már elkészültem, de egy dologban nem tudtam dűlőre jutni, tegyek-e gyertyát az asztal közepére vagy ne.

Ez nem egy romantikus vacsora, viszont az sem lenne ellenemre, ha Konrád némi érdeklődést mutatna felém.

Odatettem – de talán célzásnak veszi. Elvettem – nyílt támadás, olyan, mintha rárontanék az érzelmeimmel.

Visszatettem – hisz ez csak egy gyertya! Konrád belépett az ajtón, kezében egy márkás borral. Gyertya marad!

Mosolyogva üdvözöltem.

Szia! Gyere be! – mondtam, bár a férfi már rég bent volt.

Szia! Isteni illatok! Remélem illik hozzá! – nyújtotta át az üveg fehérbort.

Tökéletes lesz!

A címkét vizslattam némi többletinformáció után.

Gyere, tálalok!

Konrád még nem foglalt helyet az asztalnál, csak félreállt – sokat vezet, ilyenkor inkább kinyújtóztatja a végtagjait. Otthonosan mozgott már a lakásban. Látva, hogy hasznát most nem venném, nem vonta be magát a vacsora előkészületeibe.

Ünneplünk valamit?

Láttam rajta, hogy veszettül keresi a választ, de nem tudott rájönni, hogy mit felejtett el.

Igen! A délelőtti hívásod megmentette az életemet! Kénytelen voltam félreállni, amíg hívtál, s így megúsztam a szembe jövő kamion durrdefektjét.

Baleseted volt? – kérdezte homlokát ráncolva, bár látva sértetlenségemet, nem számított igenlő válaszra.

Nem, neki volt. Én a szemtanú voltam! Hála neked! – mondtam bizalmasan közel megállva a férfi előtt.

Imádom, ahogy zavarba jön nyílt tekintetemtől. Most mégis viszonzta...

Tekintetük összefonódott... kínosan hosszú ideig. Konrád volt, aki megtörte a varázst.

Akkor, igyunk rá, hogy ilyen szerencsésen megúsztad! – emelte fel a bort.

Menekülve a kínosnak érzett helyzetből a pulthoz lépett. Meglepő magabiztossággal nyúlt a fiókba, melyben sok egyéb között a dugóhúzó is volt.

Kipihented magad a szabadság alatt?

Igen, bár maga az utazás fárasztó volt!

Sajnálom, hogy vissza kellett jönnöd, de itt kell lenned, ha vendég érkezik!

Semmi baj, anyut is várták már a sebészetben! Apropos vendég! Megérkezett, úgy dél körül!

Már itt van? – kérdezte meglepetten – Éjszakára vártam!

Én is!

Találkoztál vele?

Nem, beállt a kocsijával az udvarra, én meg bejöttem. Tudom, hogy nem szabad találkoznom velük! – mondtam kötelességtudóan.

Konrád láthatóan megnyugodott. Nem kérdeztem rá, hogy miért olyan fontos ez. Kinyitottam a sütő ajtaját, és kesztyű híján egy konyharuhával nyúltam a tepsziért. De mire a pult fölé értem vele, sziszegve dobtam rá.

ÁÁÁÁÁ ez forrrróóóóóó!

Megégetted? Mutasd! – lépett hozzám a férfi, és megragadta a kezemet, hogy megvizsgálhassa a sebet.

Felnéztem rá – vagy egy fejjel magasabb volt tőlem – őszbe vegyülő sötétbarna haja, határozott arckifejezése, izmos felsőteste hihetetlenül vonzóvá tette, ...a szívem a torkomban dobogott. Már nem érdekelt az égés, vágytam a csókjára, az érintésére...

Semmiség! – mondta a férfi és a szemembe nézett.

Kicsit késve kaptam el a tekintetemet, próbáltam terelni a férfiban ébredő gyanút.

Igen, tudom! Már nem is fáj...

Konrád biztos volt benne, hogy akarok tőle valamit, különben nem nézett volna így. 16.

□ Engedj rá hideg zuhanyt... vagyis vizet! A csirkét majd én elintézem!

*Szó nélkül engedelmeskedtem, de csak hogy ne lássa kaján vigyoromat.
Konrád tálalta az ételt, majd nekiláttunk a pirosra sült, gőzölgő töltött csirke elfogyasztásához.
Az arcán elterülő jóleső vigyor arról tanúskodott, hogy elégedett volt a vacsorával.*

□ Szerencsés lesz, aki feleségül vesz!

Érzékeny téma! Csak zavartan lesütöttem a szemem. Talán ez a megfelelő alkalom, hogy elővegyem a témát. De lehet, hogy csak egyértelmű nyilatkozata volt, hogy meg sem fordult a fejében, hogy mi egy pár is lehetnénk. A helyzet adott volt. Úgy döntöttem, pironkodásomból nyílt támadást indítok.

□ Itt maradsz éjszakára? – zavarba jött elszánt tekintetemtől. Túl egyértelmű volt a kérdés.

□ Nem! – jött az elutasító válasz, némi hatásszünet után. – Éjszakába nyúló tárgyalásom van a vendéggel. És nem lenne jó ötlet... itt maradnom!

Nem hangzott túl meggyőzően, de legalább egyértelmű jelét adta annak, hogy képbem van a céljaimat illetően. Elmosolyodtam, és lesütöttem a szemem – majd elsüllyedtem, de nem akartam, hogy lássa rajtam. Már bántam, hogy megkérdeztem. Maradék méltóságomhoz ragaszkodva felálltam.

□ Akkor, jó éjszakát! Én elmentem aludni!

Nem vártam meg a reakcióját, távoztam a konyhából. Legközelebbi menekülési pont, ahova nem jöhetett utánam a fürdő volt. Beléptem és finoman, de érthetően bevágtam az ajtót.

Konrád a tenyerébe temette homlokát. Bár van köztünk 10-15 év korkülönbség, de azt hiszem felkeltettem benne az alvó oroszlánt.

Füleltem az ajtónál, de nem hallottam, hogy távozott volna. Megnyitottam a vízcsapot, talán ez egyértelművé teszi, hogy indulnia kéne, és leültem a kád szélére. Nem tudtam volna az este folyamán többet a szemébe nézni.

Konrád, sóhajtott egyet. Jóval fiatalabb vagyok nála, lehet, hogy csak nem tartja illendőnek elfogadni a meghívást, a felajánlást... Hisz az alkalmazottja vagyok... Nem lenne szép tőle, ha kihasználná a helyzetet... Végre felállt, hogy elindul kifelé, de tétován megállt a fürdő előtt. Habozott.

□ Remélem nem haragudtál meg!?! – várta a választ, de csak a víz sűgött – Réka?

□ Konrád, menj! – mondtam csalódott hangon. Basszus, még most is taktikázok! Ennyire kell nekem ez a pasi?

Mindegy, célt értem. Konrád megragadta a kilincset, berontott a fürdőszobába és elkapott dacos ücsörgésben. Hihetetlen szenvedéllyel megcsókolt. Nem hagyott esélyt a tiltakozásra. A kezdeti meglepődésemet levetkőzve nem is kellett tiltakozásra számítani. A furcsa testhelyzet változtatást kívánt, belecsusszantunk a kádba. De a testem megfeszült, s hamarosan ő is megérezte a visszakozás okát. A víz jéghideg volt. Elnevette magát, s biztos támaszt találva a kezének, kiemelt a vízből. Most már alapos oka volt, hogy miért is vetkőztessen le...

Az udvarra behajtó autók zaja ébresztett fel. Majd legközelebb folytatom Konrád történetét. Hazajöttek a gyíkok.

Már hűvösödött az idő. Valahogy be kell jutnom a lakásba.

Az autók hátul parkoltak le.

A konyhaablakban hamarosan fény gyúlt.

Pillanatok alatt hemzsegték odabent a gyík-lények. Másztak a falakon, sétáltak az asztalok között, alatt, fölött...

A kamrából kezdtek kihordani a sajátos ízlésvilágunknak megfelelő fura ételtársításokat...

Vacsoraidő van...

*Én is éhes vagyok... vagyis voltam... azt hiszem, végre egyszer betartom az *este hat után nem eszek* diétát...*

Ah, sóvárgok itt az ablak előtt, mint egy koldus. Valamit kéne kezdenem magammal, idekint csak nem éjszakázhatok...

A kert felé fordulva egy sötét alakot pillantottam meg, előttem egy-két méternyire állt - legalább ekkorát lódultam hátra ijedtemben – de csak figyelt. 17.

Az a fura sötét alak volt az.

Megindult felém. Önkéntelenül is indultam én is egy megtervezetlen menekülési útvonalon, de felém nyúlt és megfogta a karomat – mekkorákat lép ez a fazon, az előbb még tők messze volt... ÁÁÁ ez fáj!

Kitéptem a karom a kezéből – legalábbis próbáltam.

Nem szorított, de az érintése fáj. Csípett! Mintha erős paprikával dörzsölte volna be a tenyerét...

Látta, hogy ellenállásom egyetlen oka, hogy fogja a karomat, hát elengedett. Nem szaladtam el, de nem is hagytam szó nélkül...

Mi a franc...? Mit akarsz? – hevesen dörzsölgettem érintése nyomát, hogy mielőbb megszabaduljak az érzéstől. Ááh, mint az áramütés, úgy bizsereg.

A szája széle rángatózni kezdet, és morgott... de nem esett le, hogy ezzel mondani próbál valamit. Aztán az asztal felé mutatott. Volt a kezében valami. Egy pánt...

Tracsparti és ücsörgés egy kora nyári estén, az udvaron?

Mi lesz ebből?

Nem hiszem, hogy jól venné ki magát, ha most tiltakoznék, inkább együttműködök.

Végül is, ha bántani akart volna, megtehetné volna, amikor öntudatlan voltam...

Az asztal felé indultam. Lássuk, mi lesz ebből.

Ahogy elléptem mellette, felnéztem rá.

Tekintetem elidőzött rajta.

Első ránézésre egy spártai katona és egy néger dokkmunkás összegyűrt elegyének tűnt. Rettentő magas, szerintem több mint két méter.

Ruházatán keresztül is látszott, hogy milyen izmos.

Egyenes tekintete elárulta, hogy határozott. Jelen viselkedése pedig, hogy csendes. Azt pedig belső női megérzésem súgja, hogy számító.

Bőre grafitzürke, barna és olajzöld színű volt, testtájanként változott az árnyalat. Ahogy a konyhából kiszűrődő fény megtört a bőrén, látszott, hogy sűrű, apró redők borítják, s amikor „beszélt” ezek a redők olyan változatos mimikát mutattak, mely kifejezőbb volt bármely hangszínnél.

Nyaktörő mutatvány ilyen közletről felnézni rá...

Bármennyire is lenyűgözött idegen külseje, kis idő múltán mégis inkább mélyen a szemébe néztem. Felébredt bennem egy újabb emlék...

Ugyan így állt mellettem. Ilyen közel... Egy fegyver csöve meredt rám, s a lövés pillanatában ő rántotta fel a pisztolyt tartó kezét. A lövedék csak centiméterekkel került el.

Te... megmentettél... – mondtam halkan.

Arcizmainak ernyedése, és nyílt tekintete elégedettségre engedett következtetni.

Értette, amit mondtam. És már azt is tudta, hogy emlékszem rá.

A kapu reléje kattant, és a motor félrevonszolta a tömör kaput.

Ez megtörte a már majdnem bensőséges pillanatot.

A feljárón behajtott egy ezüstsínű pick up. A főépület előtt parkolt le.

Látványára mintha a szívem gyomorszájon rúgott volna.

Ez „Az” a vendég!

Már... már máshol is láttam ezt a kocsit. Emlékszem, ahogy a magas motorház vízszintes vonalú hűtőrácsain ülő, büszke királykék logó megáll előttem...

Miért érzek retteget? Reszketek!

A magas idegen fura morgására odakaptam a fejem, érdeklődve néztem rám, szinte kérdezte, hogy kire számítok. Nem volt lehetőségem válaszolni, az autó ajtaja becsapódott, s visszaneztem rá.

Elgyengültek a lábaim, arcomon végigfutó borzongással elsápadtam... felismertem a lényt.

Dylon! – suttoztam a rettegett nevet – Tőle mentettél meg! – pillantottam újra rá.

Hangomban és tekintetemben ott rejtőzött az egyértelmű szándék: menekülni akarok a helyzet elől. Tétován arrébb léptem, hogy ő közém és Dylon közé kerüljön.

Végig az arcomat fürkészte, s reakcióiból tökéletesen megértette minden gondolatomat, érzelmemet, s tudta, ha most is megvéd, akkor ettől kezdve biztos lehet a bizalmamban. 18.

Dylon ugyanolyan gyík volt, mint a konyhában hemzsegő fura lények. És mégis más...

Arca rezzenéstelen volt, de pikkelyeinek színe elárulta, hogy dühös.

Hol az idegenre, hol rám nézett.

Nem örült, hogy együtt talált minket. És a pántnak sem örült a kezében... Pedig nem is került sor a használatára.

A magas idegenre néztem.

Arcizmának finom rezdülése és a hozzá hallatott fura morgás egyértelmű MENJ! parancs volt számomra.

Azonnal indultam. Magam sem tudtam hova, de szedtem a lábaimat.

Dylon gyanakodva nézett utánam, majd megsemmisítő pillantást vetett a másikra.

Nem féltettem. Nagyfiú, vigyáz ő magára.

Szó nélkül, szemrehányó tekintetét le nem véve az idegenről indult utánam.

Az épület takarásába érve a falon végigsurranva elém vágott.

Megtorpantam és ijedten léptem el tőle, de nem menekültem tovább. Sokkal gyorsabb, mint én, esélyem sem lett volna elfutni.

Sárga szemeit rám meresztve folyamatosan fixírozott – mintha bármikor támadhatnék.

Felegyenesedett.

A szememet figyelte.

A többi gyíkkal ellentétben, benne érzelmeket keltek – nem épp pozitívokat.

Talán utál. Vagy nem is tudom, lehet, hogy csak a jelenlétemmel gondot okozok neki, és útjában állok terveit megvalósításában, s ezt alátámasztja, hogy emlékeim szerint hidegvérrel megölt volna.

Csalódottságot éreztem iránta... mint aki cserbenhagyott, és ezért... gyűlölöm őt.

Ismertem volna?...

Minden esetre jó lenne tudni, hogy most mit tervez. Nem úgy néz ki, mint aki megint ölni készülne, de megfélemlítenie már sikerült...

Mit akarsz?

Kérdésemre végre döntésre jutott.

A karomhoz nyúlt, lassan, követhetően. Határozottan megszorította – bár fájdalmat nem okozott – és vezetni kezdett.

Nem sok bizalommal, de követtem.

A konyha hatalmas hátsó ajtaján mentünk be – már csak egy-két fajtársa volt bent, furán sziszegtek, amikor átvonultunk köztük –, át az előszobán, be a nappaliba.

A kanapéra mutatott, s egyértelműen azt várta, hogy üljek le.

Helyet foglaltam.

Egy fecskendővel tért vissza, s erős szorítással elmarta a karomat.

Ösztönösen ellenálltam, kirántottam a lény karmaiból.

Nee..ne.. ne, mi ez? Mit akarsz beadni?

Nyugtatót – ezt mondania sem kellett, egyszerűen tudtam, vagy csak emlékeztem egy vészesen hasonló helyzetre.

Már teljesen egyértelmű volt számomra, hogy a szernek nem csak ez az eredeti funkciója. Ennek köszönhetem, hogy emlékeim ilyen nehezen térnek vissza.

Majd inkább én! – ajánlottam remegő hangon, mutatva a lény kezére.

Láthatóan ügyetlenül kezelte a földi eszközt.

Reméltem, hogy valami módon kicselezhetem. 19.

□ Bár..., szerintem nincs rá szükség... – rebegtem.

Szerinte kell! – ezt láttam utasító tekintetében, de beleegyezően átadta a fecskendőt.

Odaadta a fecskendőt!

Bízik bennem...

Karomat erősen szorította közvetlenül a könyököm felett, s hegyes karmával mutatta a helyet, ahova szúrnom kell – ha látnék esélyt arra, hogy elmenekülhessek, bizony ő belé állítanám... de ennyi idegennel a házamban... az ajtóig sem jutnék el...

Bólintottam, majd tekintetem a gyík mögé vetült egy mozduló alakra, s fókuszában a magas idegen állt, a megkönnyebbülés reményét ígérve.

Dylon is hátranézett.

Amatőr! Ne hogy má' bedőljön egy ilyen trükknek!

Dylon szúrós tekintettel nézett rá. Azt várta, hogy elmenjen, majd valami sziszegő hangot is adott hozzá.

Ez a pillanatnyi idő elegendő is volt, hogy az injekció tartalmát a kanapé párnázott karfájába nyomjam, majd az üres fecskendőt a karomba döftem, ahova Dylon utasított.

Felszisszentem. Erre Dylon visszanézett rám.

Remélem, az ő nyelvén ez nem jelentett semmit...

Ez fáj! Éreztem az arcomon meredező szőrszálakat... rettenetes látvány a felkaromból kiálló fecskendő.

El sem hiszem, hogy tényleg megtettem.

Kihúztam és a gyíknak adtam.

Reméltem, hogy jó döntést hoztam.

Elengedte a karomat.

Megleptem.

Látszott, hogy több huzavonára készült.

Csak ne fogjon gyanút.

□ Ez megint napokra kiüt? – kérdeztem némi éllel. Közben felálltam.

Ő is felállt, kitartó tekintete azt sugallta, nem szándékozik válaszolni.

Megfordultam és otthagytam, szemrehányó tekintetemet csak egy pillanatra vetve rá – nem is tudom, honnan vettem hozzá bátorságot.

A sötét idegen viszont hosszan rajtam felejtette pillantását.

Volt valami a szemében, ami megragadta a figyelmemet.

Elismerés és cinkos bizalom... nem fog szólni a csalásról.

Szó nélkül hagyott elmenni.

Egyre biztosabb voltam az érzelmeimben, emlékeimben. Nem ismertem őt azelőtt. Egy találkozást írhatok a számlájára.

Bizalmat vár el tőlem. Ezt sugallja felém.

Persze eszem ágában sincs megbízni benne! De azt már tudhatja, hogy bármely Dylon elleni szituációban ő mellé állnék, vagy tőle várnék segítséget.

Ebben viszont nagyon is igaza van.

Visszamentem a lakásba, amelyből hajnalban kimenekültem.

Az ágyam szabadon várt, de körülötte mindenütt gyíkok feküdtek. Még nem mind aludt, furán rám sziszegtek, nyújtogatták villás nyelvüket – nem épp kellemes fogadtatás – aztán tovább fészkalódtak a vackaikon.

Fülledt meleg van itt, és valami fura szag... gyík szag... 20.

Hát nem győztek meg, hogy velük szeretném tölteni az éjszakát...

Felmartam a párnát és a takarót az ágyról, és letápolyogtam a lépcsőn. Fáradtság fogott el, hosszú volt ez a nap. Nem vagyok ennyi izgalomhoz szokva.

Mikor leértem, akkor láttam meg Dylont.

Na ne! Ő is a kanapéra pályázik?

Kérdően nézett rám, hogy mit keresek itt.

Elsápadtam. Ha a nyugtató tényleg bennem lenne, talán épp az ágyig kellett volna elérnem, és már ki lennék ütve. Valami hihető magyarázatot kell kitalálnom.

Meleg van fent! Le lehetne hozni ide azt az ágyat?

Dylon mérlegelt, majd beleegyezően bólintott, aztán lemondóan a kanapéra mutatott és kiment a lakásból.

Valószínű, az ő fekhelye volt eddig a kanapé.

Kitúrtam. És ő ezt hagyta.

Akit gyűlölnék, utálnak és megvetnek, annak nem adják át ilyen megértően a fekhelyüket...

Áh, nem is érdekel, fáradt vagyok.

Ha nem is fürdök le, de legalább fogat kéne mosnom.

Uh, ki ez az őssasszony a tükörben? A diplomaosztó utáni buli reggelén se néztem ki ilyen... Na hagyjuk, erre úgysem találnék jó szót.

Milyen jó, hogy minden lakás fürdőjének polca tele van bontatlan fogkefékkel... most pont jól jön...

Mi történhetett? Kik ezek és honnan jöttek? ...mit akarnak?

Mindig is vagány csajnak tartottam magam, és vonzottak a titokzatos dolgok. Izgalmasnak tartottam, ezért is vállaltam ezt a munkát. A diszkréció, ami hozzá tartozott megadta azt a hangulatot, amit a mindennapok nem tudtak biztosítani.

Most aztán benne csücsülök a titokzatos izgalom diszkrét közepében!

Köptem egy adag habot, öblíttem és a törölközőért nyúltam.

Jó éjt fura gyíkok kis emberkéje! Reggel felébredsz, és rájössz, hogy nem szabad vacsorára sokat enni, mert hülyeségeket fogsz álmodni! Gyík-embereket, és dokkmunkás testű, kétméteres idegeneket!

Egy „Isten áldjon” intéssel búcsúztam kócos tükörképentől és kifordultam a kicsinyke fürdőszobából.

Behuppantam a kanapé párnázott ölébe – túlzás, hogy kanapé, inkább csak egy kétszemélyes fotel, szükségűeknek. Alváshoz nem épp a megfelelőbb, de jobb, mint a terrárium odafent. Hát, pizsamám az nincs... nem mintha szoktam volna használni... alváshoz egy nyúzott póló a legalkalmasabb... ott van a párnám alatt... a szobámban... de jó meleg ez a takaró... és puha... és...

Döbrent, mély csend vett körül, a szemhéjaim alig engedelmeskedtek, a fáradtság nehezült rá ólomként.

Kissé hunyorogtam a fény miatt.

Gyanakodva körbepillantottam, próbáltam beazonosítani a helyet, hol is vagyok éppen...

A jobb kilátás reményében fel akartam ülni.

Mielőtt megmozdultam volna, éreztem a testemen végigáramló enyhe borzongást, ahogy közvetlenül ébredés után az agy újra úrrá lesz a testen, majd felüléshez vett lendületemet megtörte a vállamba nyilalló éles fájdalom, szinte visszataszított a hideg kőre.

A torkomon kiszakadó kiáltás artikulálatlan hangot adott fájdalomnak.

Bal vállamhoz kaptam, ragacsos melegséget éreztem ujjaimon.

Rápillantottam.

Vér volt. 21.

Egy pillanatig zavartan néztem, aztán lelki szemeim előtt megjelent, ahogy Konrád meghúzza az elsütő billentyűt, s a torkolattűz rózsájából elő tör a golyó és olyan gyorsan suhan felém, hogy nincs időm kimozdulni előle.

Mindössze egy gondolat futott át az agyamon... Miért nem láttam lepörögni életem filmjét?

Utolsó emlékem Dylon reszkető alakja, ahogy feltűnt a holtan összecsukló Konrád mögött.

Oldalra fordítottam a fejem.

Konrád élettelen teste igazolta az emléket, még a véres kés is mellette hevert, amit a gyík ejtett a talajra, miután megmártotta a férfi hátában.

Nem maradhatok a földön, hideg, fázok, és fáj még a reszketés is.

Bár lehet, hogy a fájdalomtól reszketek.

Vettem volna egy mély levegőt, de mellkasom izmai nem úgy engedelmeskedtek, mint egészséges voltomban.

Inkább visszatartottam a légzést.

Mielőtt végiggondoltam volna, hogy mennyire fog fájni a mozdulat, megemeltem a fejem, ezzel lendületet vettem a felüléshez, s négykézlábra fordulva jobb tenyeremre szinte azonnal rátámaszkodtam a bal karom mellett.

Felnyögtem. Zihálva vettem a levegőt, majd folytattam a műveletet. Tudtam, ha megállok pihenni tovább tart a fájdalom.

Feltérdeltem, és felálltam.

Azonnal támaszt kerestem, szédültem, ahogy lement a vérnyomásom, elfeketedett előttem minden.

Kellett néhány másodperc, míg újra visszanyertem a látásom.

Azon gondolkodtam, hova tettem a kötszereket? Aztán eszembe jutott, hogy miután az idegent elláttam, idegességemben nem pakoltam el – ilyen sérüléssel nem tudnám lehalászni a felső polcra a dobozt, de most elegendő a nappaliig eljutnom érte. Átléptem támadóm holttestén, s fogaim közt sziszegtem csak – Szemét! – és határozott szándékkal haladtam a kötszeres ládika felé.

A dohányzóasztal mellett térdre rogytam, majd a sarkamra ültem.

Soha nem gondoltam volna, hogy ennyi felsőtesti izom szükséges egy-egy mozdulathoz, most mindegyiket külön éreztem.

Óvatosan tapogattam a vállam hát felőli oldalát, kimeneti nyílás után kutatva, meg is találtam, úgy féltényérnyi seb tátongott a vállamon... tehát a golyó távozott.

A vér már nem folyamatosan szivárgott, csak amikor mozgattam, erőltettem.

Nem kell nyomókötés, csak fertőtlenítés és egy sima kötés, hogy később se fertőződjön el a seb.

Az ollóval szétvágtam a pólót a vállamon, s szabaddá tettem a sebet.

A betadinért nyúltam, s csak úgy hígítás nélkül ráfolyattam.

Szétéptem a géz csomagolását, kettévettem a köteget, és a sebekre ragasztottam. Téptem a ragasztócsíkból, és próbáltam rögzíteni, de elég ügyetlen voltam, a vér miatt sem akart rajta megtapadni a ragasztó.

Dühös lettem.

Elővettem a fáslit, a végét a bal hónom alá szorítottam, és ahogy tudtam, magam köré tekertem.

Hamar feladtam a küzdelmet. Beláttam, hogy segítségre van szükségem.

A telefonom az asztalon hevert, de a kijelzőn HÁLÓZATI HIBA felirat várt.

Nem is engedélyezett híváskezdeményezést, hiába is próbáltam.

Dühömben elhajítottam, valahol a falnak csattant, és darabokra esett.

Nem érdekelt.

Újra felálltam, és elindultam a kijárat felé.

Böbe nénit megkérem, hogy kösse be rendesen a sebet. Orvosi ügyelet nincs a faluban, csak a közeli városban, de oda is el kell jutni valahogy.

Kiléptem az ajtón.

Az utca általában csendes, de most túl nagy volt a csend. Az utcán nem találtam senkit, és a szomszéd sem volt itthon... Egész a falu központjáig betámolyogtam, és nem talákoztam senkivel. 22.

Csend volt, hihetetlenül nagy csend! Tétova lépteim csoszsanásai visszhangoztak csak, néha megfordultam, hátha más jön... de sehol egy lélek!

Az utca egyszerre sugározta magából a nyugalmat és a nyomasztó magányt.

A virágbolt ajtaja nyitva állt. Az elé kipakolt muskátlik és petúniák a palántázó ládában katonás rendben várták a kedves arra sétálót.

Tanácsstalanul néztem körül újra az utcán. Idegesítő csend mindenütt.

Tekintetemet a többi üzlet felé vezettem, mind üresen álltak.

Céltalanul tántorogtam, forgolódtam az úttesten. Se egy autó, se bicikli, vagy gyalogos...

Be-benéztem egy-egy üzletbe, reménykedve, hogy találok valakit, de egyetlen élő alakot sem lehetett látni.

Egy hang ütötte meg a fülemet, egy közeledő autó motorhangja, amint egy pillanatra abbamarad, és újra hallatszott, csak más fordulaton – amikor valaki sebességet vált!

A hang irányába fordultam. Nem vagyok egyedül... nem vagyok egyedül...

Messziről felismertem, egy ezüstsínű pick up.

Ez a CÉG autója...

Ez azért furcsa... akármilyen történet... de hogy pont a CÉG-ből legyünk itt ketten is?...

A CÉG-nek lehet valami köze a történetekhez?

Az autó magas motorházán ülő büszke királykék logó megállt előttem... a hűtőrács erős vízszintes vonalai határozottságot és erőt sugároztak...

Ismertem az autót, számtalanszor állt már az egyes lakás ajtaja előtt... vezetőjével még sosem találkoztam, mégis... ismerem...

Bizakodva bámultam a vezető felőli oldalt, mintha átlátnék az elsötétített ablakon...

Egy örökkévalóságnak tűnt, mire az ajtó kinyílt, és utasa végre kiszállt.

Dylon volt az.

Megkönnyebbülést éreztem, ő kilépett az ajtó takarásából, és visszatarthatatlan lendülettel törtetett felém.

Egyértelmű szándékkal fogta rám pisztolyát.

Összehúztam magam, hogy kitérjek a lövés elől, de a fegyver iszonyatos robajjal elsült.

Fájt a hangja.

Sokáig csengett tőle a fülelem.

Csodálkozva néztem fel... élek, másom nem fáj... csak nem olyan béna, hogy fél méterről ne találjon el.

Akkor láttam meg, hogy Ő állt köztük.

Robosztus teste fölének magasodott. Izmos, sötét-olajzöld színű kezével erősen szorította Dylon vékony karját.

Arcizmai erős mimikát mutattak, valamit mondott is hozzá, és elengedte támadómat.

Rám nézett. Arca kisimult és utasította Dylont, hogy ültessen az autóba.

Tervei vannak velem. 23.

Kemény ez a karfa... Valami árny surrant. Mi ez? – felültem. Próbáltam felfogni, hol is vagyok és mikor.
Egy gyík surrant ki az ajtón.
Már félhomály van.
Tegnap is ilyenkor ébredtem fel... ezek megint reggelit készítenek elő...
Elképedve bámultam magam elé.
Éreztem, sőt tudtam, hogy az iménti álom inkább volt feldolgozásra váró emlék, mint kétségbe esés szülte kusza álom.
Végigsimítottam a bal vállamon, most már tudom, hogy ki lőtt meg. Nem Dylon volt az.... Hanem Konrád...
Erőt vettem magamon, felálltam és a gyíkok után eredtem.
A kamrából kiszűrődő hangok alátámasztották előbbi sejtelmemet... reggelit pakolnak elő...
Továbbmentem.
A nappaliban nem volt senki. A hálóban... Ő aludt. Ráfeküdt az én gyönyörű horgolt ágyterítőmre!
Valami csattant a kamrában... a gyíkok kotorásznak...
Elléptem az ajtóból.
Ásítás tört rám... még álmos vagyok... de jó ízét elrontotta néhány napos oroszországi utam.
Uáh, idejét se tudom, mikor fürödhettem...
Beléptem hát a fürdőbe.
Hosszú kis helyiség volt, aminek egyik végén egy mozaikból kiépített óriási kétszemélyes kád volt – anatómiai fekhelyekkel kialakítva – a másik végén egy mellmagasságú parapet mögött kiépített zuhany. A kettő között egy mosdó, meg egy szekrény a törölközőknek, tusfürdőknek, piperéknek.
Megnyomtam a zuhany gombját. A víz ömleni kezdett a zuhanyrózsából, s pár másodperc múlva gőz tódult felfelé.
De hiányzott már...
A kezemet a sugár alá nyújtottam, s az körbefonva cseppjeivel maga felé vonzott. Alá léptem... nem érdekelt, hogy ruhában vagyok... levettem mindent és élvezettel adtam át magam a forró víz ölelésének, simogatásának...
Minden cseppjén éreztem, ahogy feltölt energiával. Kitisztulnak a gondolataim...
Ha ezek a lények ilyen nyugisan járnak-kelnek, már idegen megszállás alatt lehet az egész falu. Rosszabb esetben az egész Föld...
Ah, az azért nagy falat lenne...
Még az is lehet, hogy az egész CÉG az idegekre épült... Elvégre is kiderült, hogy Dylon az egyes számú vendég... és a vendégekkel sem találkozhattam soha, valószínű, mert már akkor is ezek a gyíkok laktak a szállón. És én még ábrándoztam a nagymenő, jólöltözött üzletemberekről, titkos ügynökökről, maffiáról...
eszembe nem jutott, hogy földön kívüli gyíkok után sikálom a padlót!
A filmekből kiindulva az emberek biztos kapcsolatba akarnak lépni velük, aztán ha nem jól megy, jöhet az atombomba...
Hülyeség!
A filmekben mindig túloznak, és mindig van egy hős, aki meg akar menteni mindenkit...
Valahogy kapcsolatba kéne lépnem a külvilággal... Meg kell tudnom, mi folyik itt!
Ma ki kell jutnom!
Lemostam a habot magamról és a törölközőért nyúltam. Nincs a szokott helyén... se a köntösöm!
Ah...
Törölköző van itt a szekrényben, de minden ruhám a hálóból nyíló gardróbban van. 24.

Megtörölköztem, majd magamra csavartam a törölközőt, és erőt vettem a nagy kalandhoz: csendben bejutni a gardróbomba.

Újra belestem a hálósobám ajtaján. Még mindig aludt.

Csak nem bánja, ha kihozom a ruháimat...

Nem is sejtettem, hogy az Univerzum különböző pontjairól származó élőlényeknek ennyi közös vonása van.

Bár azt sem sejtettem, hogy az Univerzum különböző részein valóban vannak még élőlények.

Alvásra mindenkinek szüksége van.

Ajkamat beharapva tártam ki az ajtót, s beosontam macskát meghazudtoló puha lépteken. Nem tudom hogyan is gondoltam, hogy észrevétlenül eljuthatok a gardróbig.

Ő harcos, ezt magatartása és öltözéke is elárulta – és a fegyverarzenál, amivel berendezte a szobámat!... Hű, ezt nem is láttam tegnap! Hajnali félhomályban nem tűnt fel, hogy a szobai szökőkútam helyét fegyverek és markolatok vették át...

Mire eljutott a tudatomig, hogy elindult felém, már a falon nyekkentem és hideg fém érintését éreztem a nyakamon.

Levegőt sem mertem venni.

Szeme izzott, arca rezzenéstelen volt, s éreztem iszonyatos erejét, ahogy szorított.

Le sem tudtam venni róla tekintetemet, láttam a lelke mélyéről dolgozó dühöt.

Nem... nem rám dühös.

Beleivódott fájának életvitelébe, a folytonos küzdelmek és állandó fenyegetettség miatt.

A bal vállamba egyre erősödő fájdalmat éreztem. A fura feszített testhelyzet miatt felszakadt a sebem, a melegség arról árulkodott, hogy átvérzett a kötéselem.

Ő is látta. Lassan elengedett.

Közben lecsúszott rólam a törölköző, de nem mertem utána nyúlni.

Ő sem reagált rá. A szemembe bámult, aztán ellépett tőlem és visszafeküdt, kardszerű fegyverét pedig maga mellé az ágyra dobta.

Holtsápadtan fordultam be az ajtón.

Néhány perc múlva felöltözve jöttem elő, rögtönzött túlélő csomagommal a kezemben.

Ő már nem volt a szobában.

Lemondóan körbenéztem...

Az ágytakaróm összegyűrve, a komódomról a díszeim a padlón összetörve, szétesve... helyükre valami fura fegyvereket pakolt ez a fazon... Barbár!

Hát... a szobámtól elbúcsúzhatok...

Kimentem a konyhába. A gyíkok már alig voltak bent néhányan. Autóba ültek, és indultak... talán a CÉG telepére mennek...

Kiléptem az ajtón.

Dylon és az idegen az asztalnál ültek és nem túl kellemes hangvételű beszélgetést folytattak.

Beszéltek!

Egymással!

Mindegyikük a saját nyelvén érvelt, de heves vérmérsékletű vitájuk igenis párbeszéd volt.

Nem mernék rá megesküdni, hogy értettem, amit mondtak, de rájuk nézve ők tartottak tőle. Abbahagyták a vitát.

Dylon felállt, és felém jött.

Gondolatban megterveztem a menekülési útvonalat, de egyelőre nem indultam, nem tűnt dühösnek. 25.

Nem én voltam az úti célja, csak egy sokat ígérő tekintetet és egy fejcsóválást kaptam. Autóba ült, és távozott. Remélem, nem jön vissza!

Rosszalló tekintetem az idegen semmitmondó tekintetével találkozott.

Valószínű, hogy én voltam a téma. Megfordultam és visszamentem a lakásba.

Az utolsó két gyík is távozott a hátsó ajtón.

Úgy tűnik, az idegen ma itthon marad. A gyíkok reakcióit figyelve, nem ezt szokta tenni. Az autó várta őt a kapunál, majd egy röpké tíz másodperces megbeszélés után nélküle távoztak.

Egy kávé jól esne, és ennem is illene valamit, aztán kitalálom, hogyan is juthatok ki...

Nézzük, mit hagytak ezek a gyíkok... Hm, a hűtő tele van, de nem feltétlenül friss kajával.

Tojás van... egy rántottát összedobok.

Épp az összeaprított hagymát kevertem meg, mikor egy félrepillantás alkalmával megláttam a fura idegent.

Mögöttem állt és figyelt.

Legutolsó találkozásunkkor nem volt túl megnyerő, remélem, most nem akar közelebb jönni... Bár, amilyen határozott szándékkal támasztja a falat, nem úgy tűnik, mintha támadni akarna.

Befűszereztem a tojásokat, összekutyultam őket egy villával, majd sajtot reszeltem a megdinsztelt hagymára, és miután elolvadt, ráöntöttem a tojásokat. Óvatosan kevertem fel. Nem szeretem összetörve.

Megijedtem, mikor mögém lépve ő is a serpenyő fölé hajolt. Fojtott sikollyal léptem hátrébb egy biztonságosnak vélt távolságra tőle.

Rám pillantott, de nem foglalkozott ijedtségemmel. Megfogta az első keze ügyébe kerülő evőeszközt – ez a villa volt, amivel összekevertem a tojásokat – és távozott a még félig nyers tojásrántottámmal.

Hé! A reggelim!...

Persze, hogy utána se mertem szólani... nem vágytam még egy olyan afférra, mint a szobámban...

Erről lemondhatok.

De nincs is több tojás.

Ah, nagyon éhes vagyok!

Müzli és joghurt! Arra egy pasi sem ugrik! Azt csak nem veszi el tőlem!

Meglehetősen hamar visszaért az üres serpenyővel. Letette mellém az asztalra, és nyúlt a tálkámért, de megkapaszkodtam benne és szigorúan néztem rá.

Ő is rám.

Ő győzött.

Elengedtem, már úgyszincs sok benne. Nem is ment messze vele.

A serpenyőre néztem. Egy tyúk sem kaparná fel különkül az udvart, mint ő a teflont... Dobhatom ki...

Meglehetősen kevésnek bizonyult a reggelim az idegennek. Hanyagul lerakta a kis tálkát az asztalra, és a hűtőhöz lépett. Feltépte az ajtaját, és kutatni kezdett. Nem volt túl óvatos, az egyik polcot leborította. Aztán a keze ügyébe került a sajt – vagy félkilós darab. Megszagolta, és flegma elégedettséggel távozott a konyhából, a káoszt és a nyitott hűtőajtót maga után hagyva.

Hát, ennek se lehetett gyerekszobája...

Felálltam, visszatettem a polcot a helyére, és felpakoltam rá a leborult flakonokat, dobozokat.

Van még mit fejlődnie finommotorika terén...

Egy óra múlva már a szobában ültem és csendesen költöztettem kényelmes ruhadarabjaimat az utazótáskámba. Ezzel egyértelműen lemondtam a szobám tulajdonjogáról. Vele nem is szállok érte síkra. Reggel már eldőlt, ki az erősebb – bár a bátrabb én voltam, hogy egyáltalán mertem vállalkozni, belépni a szobába.

Hát, eddig nagyon jó volt ez az állás, de ez sok nekem. Azt hiszem, szép csendben lelépek.

Beugrok a bankba, leveszem a kártyámról a pénzt – nehogy zárolja a CÉG, mert akkor nem jutok messzire...

26.

Felülök az első távolsági buszra, aztán agyó! Szeretem az izgalmakat, de ez sok a jóból!
Az udvarra kilépve nem láttam senkit. Még a fura idegent se.
A nyitómat a kezemben tartva minden reményem abban volt, hogy megnyomva a kicsiny gombot feltárul a kapu, és távozhatok minden erőfeszítés és szökési terv nélkül.
De nem történt semmi.
Ennyi szívmasszázsztól már egy egér is újraéledt volna. Ez nem fog működni. Visszaakasztottam a kulcstartó szekrénykébe – ne legyen gyanús, hogy hiányzik.
Hát akkor mászni kell!
Nem túl hatékonyan, egyesével cipeltem a székeket a falhoz – többet nem bírt a karom. Kis piramist építettem belőle. Felálltam a tetejére, de ez még mindig kevés, hogy átküzdjem magam. De van megoldás! Bízva magamban, kecses könnyedséggel átpördítettem a táskámat a túloldalra.
Kell még egy szék... fejjel lefelé a legfelső karfájára tettem, ez emelt vagy fél métert az építményen.
Felmásztam és kinéztem. Épp hogy kiláttam. Talán, ...talán sikerül.
Egy nagy ugrás, és... fent vagyok... hason fekve... A vállam... auuu, rohadtul fáj! Nem adom fel! Ki kell jutni! Jobb láb átlendít.
Na, fent csücsülök a tetején! Ügyi vagyok!
De rohadt magas!
Na, már csak le kéne jutni... valahogy...
A bal lábamat is át kéne emelnem... így... és... szép csendben... lecsusszanok.
Ah... ez megvan!
Au... ez nagyon fááj! Erre gondolhattam volna, vehettem volna be egy fájdalomcsillapítót, akkor most nem sajogna ennyire... Na mindegy! Kalandra fel!
Felmartam a táskámat, belebújtam a pántjába, és útnak indultam a falu felé.
Nem emlékszem, hogy Böbe néni háza ilyen rossz állapotban lett volna... Hogy a mész lepörög a falról, az előfordult már, de hogy málljon a vakolat... ekkora darabokban... a tető se volt ilyen... régi...
Valami nesz... Mi volt ez? A gyümölcsfák már dús lombbal rendelkeztek, a diófák is kifejtett levelekkel integettek a velük játszó lágy szellőnek. Nem látok az ágai közé, de mintha figyelne valaki...
Átmentem az út túloldalára, és ott folytattam az utamat. Ha a kanyaron túl vagyok, már könnyebb lesz! Minek kellett a falun kívülre építeni ezt a házat?
Folyamatosan hátra pillantgattam, mint aki valami szatírtól, támadótól tart, – pedig valaki biztos van ott... , – szaporáztam a lépteimet.
Soha nem volt még ilyen hosszú ez a szakasz.
Végre megláttam a házakat.
Hm. Teljesen üres az utca.
Megtorpantam – az álom jutott eszembe. Pont olyan mozdulatlan minden!
Nem, ez képtelenség! Ennyi embert nem lehet csak úgy eltüntetni! És engem miért hagytak volna itt?
Az egyik távoli házból egy nagytestű kutya szaladt ki. Felém igyekezett.
Anélkül, hogy rám nézett volna elhaladt mellettem a házam irányában.
Követtem tekintetemmel.
Amint a diófa alá ért, ijedten ugrott arrébb, és fenyegetően morgott, vicsorgott, ugatott, aztán inkább odébbállt.
Biztosan az idegen van ott. Tudja, hogy eljöttem.
Az utca felé néztem... baljós ez a mozdulatlanság, innen nem számíthatok segítségre. Főleg ha ezek mindenkit eltűntettek...
Visszanéztem.
Ő mégiscsak egy harcos... nem kéne okot adnom rá, hogy levadászhasson...
Rohadj meg! Miért kellett észrevenned?
Visszafordultam. Félve sétáltam el a diófa mellett. 27.

Én nem látok rajta senkit.
Megálltam a kapum előtt.
Upsz! Bejutási tervem nincs! Még az utcaajtó is elektromosan nyílik!
Miért nem tudatok legalább erre tenni egy kilincset?
Kérek valamit Böbe nénitől, amin visszamászhatok...
Nem is fog hülyének nézni...
Megfordultam, de azonnal megtorpantam. Az idegen közvetlenül előttem állt.
Nagyon szigorúan néz...
 Én csak... – próbáltam valami értelmeset kitalálni, de elkapta a ruhámat és a tömör fakapunak nyomott.
Dühtől torz arcán remegtek az izmok, morgott és fújtatott... nem kutattam tovább kifogás után.
 É-één csak el akartam szökni! De félttem, hogy utánam jössz, és bántasz érte! Inkább visszajöttem!

És még reflektor sem kellett, hogy valljak...
Enyhült a szorítása. Elengedett.
Kattant a zár, és az utcaajtó kinyílt. Szigorúan mutatott felé.
Bementem. Úgy éreztem magam, mint egy tini, akit rajtakaptak, hogy a házibuliba akart szökni.
Nem hallom a lépteit... – hátrapillantottam – nincs is itt. Be se jött volna?
Az egész udvar üres!
A konyhaasztalnál ültem, csendesen kavargattam kapucsínómat.
Olcson megúsztam.
Mintha azért jobban haragudott volna, hogy hülye kifogásokat kerestem a miértre...
Amikor igazat mondtam, elengedett...
Áh, ahhoz gondolatolvasónak kéne lennie.
A kapu motorjának halk bűgására figyeltem fel. A pulthoz sétáltam, hogy lássam ki jön. Ő közeledett, kezében a szomszéd jól megtermett hat kilós kandúrja.
A macska ferdén skalpolt fejéből vékony csíkban csorgott a vér, nyomot hagyva a szépen rakott térkövön, majd az előszoba gránit kövén, a konyha padlózatán, majd előttem a konyhapulton.
Nem sok kellett, hogy visszaköszönjön a reggelim.
Cirmike, a becsben tartott, monokli-foltos kanmacska – rohadjon meg, mindig szagmintát hagyott a kerti bútorokon – kiterítve feküdt előttem, s a lény, aki vélhetően nagy élvezettel vadászta le, várakozóan nézett rám, jelezve, hogy ebből szeretné a mai fejedelmi fogást. Amint látta rajtam, hogy értem a szándékát, faképnél hagyott.
Sosem szerettem ezt a macskát, de ilyen véget mégsem kívántam neki.
Egy mély sóhaj után összeszedtem magam, és félhangosan csak annyit mondtam:
 Ismerkedjünk az olasz konyhával!

Soha nem volt még ennyire mehetnékem. Legalább a zöldségeshez elmehetnék... a faluban az a legjobb információforrás a kocsmá után!
Tegnap reggel óta vagyok magamnál, de biztos vagyok benne, hogy több idő telt el. Az a valami óta, ami miatt elvették az emlékeimet.
A tudat, hogy nem mehetek ki, az, ami megőrjít!
Hah, lehet, hogy már nincs is zöldséges...
Nem is emlékszem, hogy mikor láttam utoljára embert. Talán Konrád volt az utolsó – meggyilkolásom első megkísérlője, szép kis emlék, mondhatom!
Uáááh, sosem beleztem még macskát!
Ez a pasi új szintre emelte a konyhaművészetemet...
Na, megnyúztam, mint a nyulat... asszem így csinálta a papa... voltam vagy tíz éves, mikor láttam... és vagy öt méterre meg is mertem közelíteni – öt méterre volt a kertkapu, az mögé bújtam. Még hasonlít is rá...
Egybe süssem, vagy darabokban? 28.

Egybe kapja, hogy biztosan felismerje! Had küzdjön vele ő!
Milyen fűszer hozza ki a macska igazi ízét?
Hah... na neem! Só, ételízesítő, bors! Ennyivel elégedjen meg!
Elő a sütőtálat... basszus, nem fér bele! Ah, kellett neked ekkorára hízni! Hol a késem?
Na, már csak sülnie kell! Jól esne egy kis pihi! Kifárasztott ez a reggeli kaland...
Visszacibáltam a kerti székeket a helyére, és leültem az utolsóára.
Nem tudom, hogy fogom bírni köztük... Nem az zavar, hogy idegenek... – még egyáltalán nem biztos, hogy földön kívüliek... ahhoz túl emberek... – hanem az, hogy el vagyok zárva a külvilágtól. Nem beszélünk egy nyelvet, és így fogalmam sincs, hogy mi történt odakint, mit akarnak itt, és... millió kérdésem lenne még...
Most nem is tudom, hol van... de az biztos, engem tisztel meg a szabadnapjával. Nincs folyton a nyomomban, de figyel.
Nagyon igyekszik, hogy ridegnek és érdektelennek ismerjem meg őt, de mindig leellenőrzi, hogy épp mit csinállok.
Lassan ebédidő...
Nekem is kell valami ebéd... merthogy ő a macskával egyedül is jól lakhat.
Bár páratlanul látványosra sikerült elkészítenem – nem is gondoltam, hogy ilyen jó illata van a pirosra sült macskának –, de enni mégsem vágyok belőle.
Ebéd után lefeküdtem a díványra. Lehunytam a szemem.
A kanapé puha párnája, mint oltalmazó szerető ölelt magához.
Fáradt vagyok, úgy aludnék egyet.
Az idegen még mindig tömi magába a macskát... Nem érdekel..., majd felkelt, ha akar valamit...
Légzésem lelassult...
Szinte már éreztem a lebegő könnyedséget...
Az elme elválik a testtől... s saját útját járja, fizikai határok nélkül...
És akkor megérintette a kezemet. És csipett az érintése!
Durván visszarántott a valóságba. Szemrehányóan felnéztem – határozott zsibbadást éreztem a tarkómban, közel jártam, hogy elaludjak.
Az idegen egy fura napszemüveget nyújtott felém. Matt ezüst színe volt, vastag, és nem lehetett átlátni rajta.
Zavartan pillogtam rá és a szemüvegre felváltva, mígnem megértettem, hogy mi is ez. Az a pánt, amit tegnap este is már oda akart adni.
Ahogy belenézttem, láttam meg, hogy aprócska vetítő van benne. Valamit meg akar velem taníttatni. Reméltem, hogy a nyelvét, mert akkor esetleg beszélgethetünk is végre.
Magamra hagyott.

Tekintetem karomra szegeződött. Ahol megérintett, még mindig bizsergett a bőröm. Ismeretlen érzés volt.

Szinte beleborzongtam, az egész testem lúdbőrös tőle.

Sóhajtottam, majd egy simítással véget vettem a maradék borzongásnak.

Bekapcsoló gombot csak az emberek használtak. Ezen a kütyүн nem találtam semmi hasonlót, csak valami fura jeleket... losztik írás? Feltettem a fejemre. A fény, amit kiadott bántotta a szememet, ezért azonnal lehunytam.

És nagyjából ennyi is, amire emlékszek, a kékes-piros színre, aztán, mint akit fejbe vágta, kinyúltam a kanapén.

□ *A koordináták!*

Az alacsony termetű, vékony testalkatú lény ki nyújtotta vézna karját, s nagy kék szemeivel bizalmat sugallva várta, hogy a másik lény, akinek teste minden porcikája csalódott dühéről árulkodott, elvegye végre az adathordozót.

A losztik faj makacs és törtető nép. Soha sem hátrálnak meg, de a flíwektől ők is tartottak. A flíwektől mindenki tartott.

A harcos kinyújtotta vaskos, izmos kezét és elvette az apró műszert. Csupasz karján a grafitszürke, néhol olajzöld, sűrűn redőzött bőre aprókat rándult. A losztik kommunikáció a gesztikulációkon alapult, hangulatukat, szándékukat főleg innen lehet megállapítani. A hangok csupán kísérői az erős gesztikulációnak, melyben bizonyos érzelmek hatására testtájaik bőrhöz kötött izmai is „meg-megszóltak”.

A flíw lény tökéletesen tudatában volt, hogy a losztik harcos mennyire dühös. És tökéletesen megértette az okát. Viszont kénytelen volt áthúzni számításait.

Ha feltöltöttétek a készleteiteket, menjetek el innen! Ha bármiben segítségre van szükségetek, szóljatok! Amiben tudunk, segítünk!

A losztik egy ideig csak nézte a vézna kis lényt, aki hihetetlen magabiztossággal és fölény-érzettel állt előtte. Alacsony termete és a madár csontozata helyesen árulkodott faja békés természetükről. Halványkék bőrén, mintha sejtelmes belső fény szűrődött volna át. Lekerekített háromszög alakú szeme pedig áthatóan mélykéen őrizte a fehér csillag alakú pupillát, amivel szinte hipnotikus nyugalmat sugallt mindenki felé – a losztikra most nem hatott. A tárgyalásra egyedül érkezett, s mégis mellette állt fajok milliárdjainak támogatása, ereje. Joggal nevezik a flíweket az Univerzum őrzőinek.

Eleget segítettetek! – hangzott az elutasító válasz a losztiktól, s távozott.

Társai követték. Mindegyikben tombolt az indulat, erről árulkodott minden mozdulatuk, és izmaiknak önkéntelen rángatózása. Beszálltak a siklójukba, s a beizzított hajtóművek azonnal a sárgászöld égbolt felé tolták a járművet. A fűrge kis gép gyorsan eltűnt a színről.

A flíw sokáig nézett a harcosok után. Nehéz szívvel küldte el őket, de nem engedhette, hogy elfoglalják ezt a csöppnyi bolygót. Lakói természeti népek, értelmük fejlődése viszont túlszárnyal azon, amit lehetőségeik megindokolna. A losztik jelenlét akadályozná e faj továbbfejlődését.

Lonik átadta az adathordozót az űrhajó kapitányának, és azonnal hozzátette:

Indulnunk kell! A flíwek nem látnak szívesen! Ez a bolygó a védelmük alatt áll. Az adathordozón vannak azoknak a bolygóknak a koordinátái, amelyek megfelelnek az életfeltételeinknek!

Ez nem egy jó kapcsolat kezdete! – morogta a kapitány.

Arcizmai sokáig őrizték a keserű düh kifejezését. Nem vesztegette az idejét, azonnal átvizsgálták a flíwek nyújtotta lehetőségeket.

A losztik nép valaha gyönyörű bolygót birtokolt. A Loster-t.

A mocsaras lápvidék a növényzet hihetetlen variációinak kifejlődését tette lehetővé, mind méretben, mind küllemben. A fák – a bolygó egyetlen kétszikű növényei – a légkör egy felsőbb szférájában végződtek, gyökerei pedig a nedves talaj miatt hosszan nyújtóztak a felszínen, majd a talajba fűrődve a mélybe buktak. Kérgük zöld volt a belenőtt zuzmótól, szinte már szimbiózisban éltek. Az egyszikű növényzet fajtái azonban olyan széles repertoárt mutattak be, melynek nincs párja az Univerzumban.

Viszont állatfajokban szűkölködik a bolygó, csupán néhány faj volt képes alkalmazkodni a néhány ezer ciklus alatt megváltozott körülményekhez – amikor is mocsárrá vált az egész bolygó.

Az abszolút hatalomért három faj versengett, a losztikok, akik technológiai fejlettségüknek köszönhetően voltak előnyös pozícióban, a loprok, akik erőfölényüknek köszönhettek egy-két győztes csatát és a luvonok, akik kitűnő álcázási technikáiknak köszönhetően el tudtak rejtőzni akár egy csata közepén is úgy, hogy természet adta képességekkel nem lehetett rájuk találni. Mind a három nép, az állandó versengésnek köszönhetően komoly közelharc tapasztalatokra tett szert, melyeknek évszázadokra visszanyúló hagyományokon alapultak. Mélyen tisztelték harcosaikat, és komoly szabályrendszere alakult ki csatáiknak. Az egyetlen közösen beszélt nyelv a fajok között a harc volt.

Csakhogy a bolygó elpusztult egy katasztrófa következtében. A losztikok fejlett technológiával rendelkeztek, időben felismerték a vést és lépéseket tettek a kihalás ellen. Elmenekültek a bolygóról, remélve, hogy találnak maguknak másik hazát. Találtak, csakhogy a bolygó nem fogadta őket szívesen. 30.